

תפ"ח (באר שבע) 28161-08-10 - מדינת ישראל נ' י.ב.

פלילי - חוק העונשין - עבירות מין

var MareMakom = "תפח (באר שבע) 28161-08-10 - מדינת ישראל נ' י.ב., תק-מח 2014(2), 11609(27/04/2014)";

תפ"ח (באר-שבע) 28161-08-10 - מדינת ישראל נ' י.ב. מחוזי באר-שבע

תפ"ח (באר-שבע) 28161-08-10

בעניין:

מדינת ישראל

ע"י פמ"ד - עו"ד רותם יוחנני

נגד

י.ב.

ע"י ב"כ עו"ד נועם בונדר

בית המשפט המחוזי בבאר-שבע

[27.04.2014]

בפני: כב' סגנית הנשיא רויטל יפה-כ"ץ-אב"ד

כב' השופט אריאל ואגו

כב' השופט יורם צלקובניק

גזר דין

הנאשם הורשע, לאחר שמיעת הוכחות, במספר רב של עבירות מין במשפחה, ועבירות נלוות, שנעברו כלפי נכדתו, הקטינה ש', ילידת פברואר 2005, וזאת במהלך התקופה שמפברואר 2010 עד סמוך לאוגוסט אותה שנה. משמע - הנכדה היתה, אותה עת, אך כבת 5 שנים.

הוריה של המתלוננת התגרשו, סמוך ללידתה. היא התגוררה עם אימה ואחיה בעיר מגורי הנאשם, כשגן הילדים שלה סמוך לביתו. הנאשם ואשתו, סבתה של המתלוננת, סייעו לבתם לטפל בילדים, והמתלוננת שהתה רבות בבית הנאשם, ואף לנה שם לעיתים. כמסתבר, הנאשם ניצל נסיבות אלה באורח מחפיר, לפגיעה מינית בנכדתו הרכה.

בהכרעת דינו, שהתבססה על עדות הילדה בפני חוקרת הילדים, שנמצאה מהימנה וכבדת משקל, ונתמכה בראיות סיוע נוספות, קבענו, כי עובדות כתב האישום הוכחו מעבר לספק סביר (למעט פרט בודד בעבירה נלווית של איום על המתלוננת, כאשר לא הוכח שאיים להכותה), וכי ביצע את המעשים הנתעבים שבהם הואשם.

בסמוך לתחילת חודש פברואר 2010, בבית הנאשם, החל הוא לבצע בנכדתו עבירות מין. הוא הסיר את תחתוניה וליקק את איבר מינה במיטתו, הגם שביקשה שיחדל ואף צעקה והקיאה. הוא ביקש ממנה ללקק את איבר מינו אך היא סירבה. הוא חזר על מעשים אלה של ליקוק איבר מינה, לצד בקשה שאף היא תיגע באיבר מינו, בהזדמנויות נוספות, שמניין המדויק קשה לקבוע. באחד המקרים, אף החדיר את לשונו לתוך איבר מינה של הילדה עד כי חשה בכאב, התהפכה, ונחבלה בראשה. עוד ביצע הנאשם במתלוננת הקטינה מעשים מגונים, בכך שחייך את איבר מינו בזה שלה, לצורך גירוי וסיפוקו המיניים. כאשר שהתה הילדה בחדר האמבטיה, הוא נכנס לשם, הרים את תחתוניה וחייך את אצבעותיו באיבר מינה. לעיתים נהג ללקק את אצבעותיו טרם המעשה. בנוסף - איים הנאשם על המתלוננת כי יקלל אותה אם תספר על מעשיו לאחרים, וכן, שאם ייודע ברבים מה עשה, אזי יתלו אותו או יחנקו אותו.

בשל המעשים המתוארים לעיל, שעיקרם הובא כאן, ושפורטו בהכרעת הדין, הורשע הנאשם בעבירה אחת של מין במשפחה (אינוס), לפי סעיף 351(א), בנסיבות סעיף 345(ב)(1), בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין תשל"ז-1977, וכן בעבירות מין במשפחה (מעשים מגונים), עבירות רבות לפי סעיף 351(ג)(2), בנסיבות סעיף 348(ב)+345(ב)(1), בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק הנ"ל, וכן בהתעללות מינית בקטין - עבירות רבות לפי סעיף 368ג' סיפא לחוק, איומים לפי סעיף 192, ושיבוש מהלכי משפט - עבירות לפי סעיף 244 לחוק העונשין (מאחר שהאיומים נועדו למנוע פתיחת חקירה וחשיפת מעשיו).

הנאשם, יליד 1960, נעדר עבר פלילי בעבירות מין, אך לחובתו הרשעה קודמת בעבירת איומים (גז"ד מיום 28.4.10, ראה גיליון הרשעות ת/1 לעונש). בגזר הדין הוטל מאסר על תנאי של 6 חודשים, בגין כל עבירת אלימות, למשך 3 שנים. המאשימה אינה מבקשת הפעלתו של המאסר המוטנה כעת, בשל הספק שמא תקופת התנאי הסתיימה טרם ביצוע העבירות דכאן. יוער, שכתב האישום ופסק הדין באותו עניין הונחו בפניו, לאחר שמיעת הטיעונים לעונש, ועולה כי מדובר היה באיומים של הנאשם כלפי בתו, אמה של הקטינה.

הנאשם כפר במיוחס לו, לכל אורך ההליך, וגם כיום, לעת גזירת דינו, אין הוא נוטל אחריות על מעשיו או מביע חרטה עליהם. גם בפני מעריך המסוכנות, כאשר הוכנה חוות-דעת והערכת מסוכנות, שהוגשה לפי סעיף 6 בחוק הגנה על הציבור מפני ביצוע עבירות מין, תשס"ו-2006, התכחש הנאשם למעשיו וטען שמדובר בעלילת בדים שניזומה על-ידי חתנו לשעבר. נמצא, בסיכום חוות-הדעת הזו, שמסוכנותו המינית של הנאשם לעתיד היא בינונית-נמוכה. מעריך המסוכנות, ד"ר ג. רוזנברג, קרימינולוג קליני בכיר, קבע כי עולה מהתיעוד שהוצג בפניו, ומשיחתו עם הנאשם, שמדובר באדם בעל רקע פסיכיאטרי והתמכרות - שימוש לרעה באלכוהול. כמסתבר, לאחר שהנאשם עלה ארצה עם משפחתו, מגרוזיה, בשנת 1994, הוא נסע לרוסיה ופתח שם מסעדה, אולם, הסתבך במעשה אלימות כלפי עובד שלו, וריצה 5 שנות מאסר שם. לאחר מכן, וכשחזר לישראל, בשנת 2001, התגלו אצלו בעיות פסיכיאטריות ובגין קיבל טיפול. לצד הבעיות הגופניות-בריאותיות שמהן סבל, בעיקר בעיות לב ומחלת ריאות, החל סובל מתסמינים נפשיים, ובמהלך ההליך המשפטי, ואחרי הכרעת הדין, ביצע ניסיונות אובדניים, שבגינם אף אושפז.

טרם שמיעת הטיעונים לעונש, התבקשה עובדת הציבור, מפקחת מחוזית לקטינים נפגעי עבירה, להכין תסקיר נפגעת אודות הקורבן, ש'. וזה עומד בפנינו כעת. לא נרחיב באמור שם, על מנת לא לפגוע בצנעת הפרט של הקטינה, ודי לציין שמדובר בילדה בוגרת ורגישה, אשר נפגעה קשות ממעשי סבה - הנאשם, ומההליך הממושך שבעקבות חשיפת הפרשה, דבר שהציב אותה, ואך טבעי הדבר, בדילמות קשות בתוך התא המשפחתי, כאשר הפוגע, שמעל באמונה, והיפר ביד גסה את יחסי האמון והאהבה שחשה כלפיו, הוא אביה של אימה. נמסר, במסגרת התסקיר, שהילדה שואבת כוח ונחמה מסוימים מכך שביהמ"ש נתן אמון מלא בגרסתה, ושהנאשם הורשע ויבוא על עונשו בגין מעשיו כלפיה.

טיעוני המאשימה לעונש הוגשו בכתב. כמצוות סעיף 40ג' לחוק העונשין, לאחר תיקון 113, החל על ענייננו, הציעה המאשימה מתחם עונש הולם, לשיטתה, בגין העבירות הנדונות, בהתחשב בנסיבות שאין קשורות בביצוע העבירה. לעמדת המאשימה, מתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם, ובנסיבות האירועים המפורטים בכתב האישום, הינו בין 12-18 שנים לכל עבירה. עו"ד א. דרנבוים, שערכה את הטיעון הכתוב, הטעימה את מהות המעשים וחומרתם, ניצול זמינותה ותמימותה של המתלוננת, הרכה בשנים, ואת הערכים החברתיים שנפגעו בעטיים - פגיעה מהותית בתחושת הביטחון במשפחה ובכבודם ורווחתם של קטינים הזכאים לילדות תקינה ומגוננת. היא עמדה על כך שעבירת גילוי העריות, שהיא קשה ושפלה, ומפירה את הזכויות הבסיסיות של הקטינה לכבוד ולהגנה על גופה ונפשה, מצריכה ענישה משמעותית של מאסר בפועל לשנים ארוכות.

התובעת המלומדה הפנתה לכך שכל אירוע, מאלה שהנאשם הורשע בהם, מקים פוטנציאל להטלת העונש המקסימלי בגינו, עונש הנע בין 15-20 שנות מאסר. היא הפנתה לפסיקה שעל-פיה תקרת העונש הקבוע בחוק היא בבחינת "נקודת מוצא" כאשר דנים בעונש הראוי, ואין להתייחס לתקרה זו כאל "נקודת סיום", שאלה אין מגיעים (ע"פ 2620/93 מ"י נ' פלוני, פ"ד מט(3) 1).

אשר להצדקת מתחם הענישה המוצע, מהיבט מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות אלה, כמצוות סעיף 40ג(א) לחוק, לאחר תיקונו, הפנתה התובעת המלומדה לשורת פסקי-דין של בתי-משפט מחוזיים וביהמ"ש העליון, שבהם הושתו או אושרו, לפי העניין, עונשי מאסר בגין עבירות מין במשפחה, שנעים בין 10 עד 20 שנות מאסר בפועל.

באשר לגזירת העונש ההולם בתוך המתחם, שהוא השלב השני, לפי אמות המידה שנקבעו בתיקון 113 הנ"ל, ובהתחשב בנסיבות שאין קשורות בביצוע העבירה עצמה, סבורה המאשימה, שיש להתחשב בפגיעה הקשה במתלוננת, העולה מתסקיר הנפגעת, ומצפייתה, הנקובה שם, שהפוגע בה יבוא על עונשו באופן חמור ולתקופה ממושכת. ב"כ המאשימה ערה לנסיבות בריאותו ולמצבו הנפשי של הנאשם, כמו גם להיעדר הרשעות קודמות בעבירות מין, אולם, לשיטתה, אין לייחס לכך משקל רב, אל מול נסיבות ביצוע העבירות והפגיעה במתלוננת, מה גם שהנאשם אינו מקבל אחריות על מעשיו, ובחר לנהל משפט הוכחות מלא. נוכח אלה, ועל מנת להשיג אפקט הרתעת, גם כלפי הרבים, ולסייע בעקירת התופעה מן השורש, עתרה עו"ד דרנבוים לגזור עונש שאינו ברף התחתון של המתחם המוצע. הדבר יתאם גם את מדיניות ההחמרה בענישה בעבירות מין, בעיקר בתוך המשפחה, הבאה לידי ביטוי בפסיקה עניפה.

המאשימה מבקשת, עם זאת, כי ייקבע עונש כולל בגין מכלול האירועים, וכי הוא יעמוד על מאסר ממושך בפועל, שכאמור, יתקרב לתקופה המקסימלית בגין אחת העבירות החמורות שנמנו. זאת - הגם קביעת מתחם נפרד לכל אירוע מאלה שהורשע בהם הנאשם (סעיף 40ג(ב) לחוק). לצד זה, עותרת המאשימה לגזור עונש מאסר מותנה משמעותי, ופיצוי למתלוננת.

הסניגור, עו"ד נ. בונדר, הטעים בפתח טיעונו לעונש, כי אלה יתמקדו בפן האישי של הנאשם, ובטיעון ביחס למדיניות העונשית והמתחם המוצע על-ידי התביעה, זאת - לפי שהנאשם, כזכור, דבק בחפותו, ולאחר שגרסתו העובדתית המכחישה נדחתה בהכרעת הדין.

ההגנה סבורה, שאין מקום לקביעת מתחם ענישה נפרד לכל מעשה, וכי, הגם שחל על עניינו תיקון 113 (לפי שהכרעת הדין ניתנה לאחר כניסתו לתוקף), הרי, משהמעשים בוצעו טרם אותו מועד, אין לאמץ הגישה החמורה יותר שמוצאת ביטוי בתיקון. לטעמו - יש לנהוג כפי הנורמה שהיתה מקובלת קודם לכן - קביעת עונש כולל, כאשר מדובר על ריבוי עבירות, כזה ש"ברירת המחדל" בו היא הסתפקות בתקופת מאסר אחת, הארוכה מבין אלה הנקבעת לכל עבירה בנפרד.

הסניגור מצביע על כך שהנאשם, שעלה ארצה עם אשתו ושלושת ילדיו, גידל אותם בכבוד במשך שנים רבות, וכי הוא אדם עובד ונורמטיבי. הפרשה הכתה את המשפחה בתדהמה, והכל הכירו את הנאשם כאדם חם ואוהב. הוא היה עצור במשך 3 חודשים ומאז, תקופה של למעלה מ-3 שנים מצוי במעצר בית, בתחילה מלא, ואחר-כך עם הקלות מסוימות. עו"ד בונדר ביקש להתחשב בהיות הנאשם אדם חולני, הסובל ממחלות לב, ועבר מספר אירועים של אוטם שריר הלב, תוך אשפוזים גם לפני וגם אחרי הכרעת הדין, ובגופו מושגל קוצב לב. זאת - לצד מחלות נוספות, המנויות בתיעוד רפואי שהוגש לעיונו, ובעטיים של כל אלה טוען הסניגור, שמאסר שייגזר על מרשו יהיה קשה עליו לשאתו שבעתיים מכזה שיושת על אדם בריא. אשר לפסיקה שהגישה התביעה, טוען הסניגור כי מדובר במקרים חמורים יותר בנסיבותיהם, וברוב התיקים מדובר במעשי אינוס ומעשי סדום, כאשר הרשעת הנאשם כאן היא בעבירת אינוס אחת בודדת, והיתר - עבירות של מעשה מגונה. כאשר התביעה לא הגישה את פסק הדין שבו נגזר מאסר מותנה על הנאשם, והתובעת אף לא עתרה להפעלתו, ביקש הסניגור להימנע מכך.

הנאשם בחר שלא לנצל זכותו לומר דבריו בפניו.

בבואנו לשקול את טיעוני הצדדים ולגזור דינו של הנאשם שלפנינו, נשים אל לב, כי מדיניות הענישה בעבירות אלה, כמות שחטא בהן הנאשם, היא מחמירה והעבירות נמנות על הקשות והבזויות שבספר החוקים. כשמדובר על בן משפחה קרוב, הפוגע בנתונה לחסותו, בת או נכדה, כמו כאן, אמר בית המשפט העליון כדברים הבאים:

"עבירות מעין אלה בהן הורשע המערער הן מהבזויות שעלי ספר החוקים שלנו. ראויות הן למענה שיפוטי מחמיר, חד-משמעי וברור, המעמיד במרכז את הפגיעה בקרבן צעיר וחסר אונים מידיו של בן משפחה קרוב המנצל לרעה את גילו, את הקרבה המשפחתית ואת האמון שנתן בו הקטין התמים. על העונש לשקף את סלידתה של החברה ממעשים אלה ולשדר מסר מרתיע לעבריינים בכוח. כן נדרש העונש לשקף את ההגנה שפורש בית המשפט על המתלוננת, קרבן העבירה, שלאחר מסע של ייסורים והתחבטויות גייסה כוחותיה והרהיבה עוז לחשוף את המעשים שבוצעו בה על ידי אביה מולידה. על העונש להלום את חומרת המעשים ולהשיב למי שחמס במו ידיו את ילדותה של בתו כגמולו, תוך הבטחת שלומה של המתלוננת..."

זאת ועוד, גם אם עונש חמור הוטל על המערער, ספק בעיני אם שקול הוא לנזק הנפשי והרגשי שנגרם למתלוננת. את היקפו של זה לא ידע איש לאמוד, אך זאת נדע כולנו - כי מעשים אלה צורבים כברזל מלובן נפשו של ילד ומותירים צלקות שלעולם לא תימחינה".

(כב' השופטת ע. ארבל, ע"פ 10673/04 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם, ניתן ביום 1.6.08)).
לכך יש להוסיף את ההגדרה, הישימה למקרים של עבירות מין חמורות, שלפיה "עבירות מין חמורות שקולות כדי רצח נפשו של הקורבן, בהותירן בו צלקות שלא ימחו" (ע"פ 1899/04 איתי ליבוביץ נ' מדינת ישראל, כב' השופטת ד. בייניש, מיום 2.3.05, פורסם באתר "נבו").

אין ספק, שעבירות מין המבוצעות במשפחה, כמו זו של סב כלפי נכדתו בת ה-5, פוגעות בערכים חברתיים בסיסיים והטעונים הגנה מירבית. עבירות אלה מחללות את גופו, כבודו, ונפשו של הקורבן. החברה המתוקנת חפצה לראות בתא המשפחתי משום "מבצר" המגן על הילד מפני הפגעים והסכנות, שלצערנו רבים כמותם מחוץ לבית, ומבקשת החברה לראות באותו תא משפחתי משום קן חם שבו יגדל הקטין בבטחה וילמד את כישורי החיים שיכינוהו לחיים הבוגרים. חילול ערכים אלה מהווה פגיעה קשה. לאחרונה נדמן לנו לומר, במסגרת גזר דינו של סב שהואשם בביצוע עבירות מין בנכדתו, ואף בבת השכנים (ונדון על כך ל-6 שנים ו-8 חודשים מאסר בפועל), כי:

"קשים עד מאוד המקרים של עבירות מין המתבצעות כנגד ילדים רכים בשנים. משעבירות נוראות אלה - היורדות לשפל המדרגה האנושי - מתבצעות בתוך המשפחה, הרי שעל המאפיינים המשותפים והשלכות הפגיעה המינית בסוגי עבירה אלה, דרך כלל, נוספים גם היבטי חומרה הייחודיים ליחסי הקרבה המשפחתית" (תפ"ח 9812-11-10 מ"י נ' פלוני, גז"ד מיום 11.7.13, אושר בביהמ"ש העליון, ע"פ 5385/13, מיום 4.12.13).

ערך חברתי נוסף המתערער כאשר מתבצעות עבירות מין במשפחה, הוא האמון שקטינים נותנים בעולם המבוגרים, ובפרט בבני משפחתם. דרכו של עולם, שהבוגר חונך את הצעיר, ושהורה, כמו גם סב וסבתא, מהווים דוגמה לחיקוי ומשענת בעבור הקטין המתחיל את דרכו בחיים. השבר שנוצר כאשר מבוגר בכלל, לא-כל-שכן בן משפחה, מועל באמון ותחת הושטת יד תומכת ומנחה שולח ידו בגופו ובאבריו המוצנעים, הוא שבר, שתוצאותיו עלולות להיות אובדן אמון בזולת והרס תום הילדות.

לצד זה, ולעת קביעת מתחם הענישה הראוי, יש להביא בחשבון את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ואת הקווים הייחודיים למעשה הנדון. עבירת האינוס הבודדת שהורשע בה הנאשם, אינה מאופיינת בנסיבות מחמירות ייחודיות. מדובר היה בהחדרת לשונו של הנאשם לאיבר המין של הילדה. שלא כמו במקרים האחרים, כאשר הנאשם "הסתפק" בליקוק איבר המין, שאז מדובר היה בעבירה של מעשה מגונה, הרי, באירוע הספציפי, החדיר הנאשם את לשונו והדבר אף הכאיב למתלוננת. לפיכך, נקבע שנעברה עבירת האינוס. ביתר המקרים, מדובר במעשים מגונים שהתבטאו בחיכוך האצבעות או הלשון באיבר המין. לא נטען להפעלת אלימות מצד הנאשם, וכאשר היא סירבה לבקשתו שתיגע באיבר מינו, לא כפה זאת עליה.

נראה לי, שמתחם הענישה הראוי, על-פי הנסיבות הללו, בעבירת האינוס, הינו בין 7 ל- 10 שנות מאסר. באשר למעשים המגונים שתוארו, המתחם עבור כל אחד מהם ראוי להיקבע בין 4 ל- 7 שנות מאסר. המאשימה לא גיבשה עמדה לגבי העבירות הנלוות - איומים ושיבוש מהלכי משפט, ובשים לב לכך שהאיום, שנועד למנוע הגשת תלונה וחשיפת הפרשה, היה עקיף, בכך שהנאשם לא איים לפגוע במתלוננת מכל היבט, אלא ציין שהוא עצמו עלול להיענש (יחנקו אותו או יתלו אותו) אם היא תשתף אחרים בסיפור, נראה לי שמתחם העונש ההולם יכול לנוע בין 6 חודשי מאסר לשנת מאסר אחת. אין מקום לקביעת מתחם נפרד לעבירת השיבוש, שנסיבותיה מתמזגות וזהות לעבירות האיום שנעברו. כזכור, התביעה ביקשה לקבוע עונש כולל לכלל האירועים, בהתאם לחלופה הרלוונטית בסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין, כאשר מדובר בריבוי עבירות.

לעת קביעת העונש הכולל, ובשים לב למתחמי הענישה שצינו, אני סבור שיש להתחשב במספר גורמים ושיקולים, שבחלקם מביא להבחנה בין המקרה שלפנינו ולבין פסקי-דין שהתביעה ביקשה לסמוך עליהם. התקופה שבמהלכה נעברו העבירות כולן, יחסית קצרה, ומשתרעת על פני חודשים ספורים, אם כי סיום המעשים לא בא על רקע תובנה וחרטה של הנאשם, כי אם בשל כך שהילדה אזרה עוז לשתף את אביה בנעשה. קשה לקבוע את מספר הפעמים שבהן פגע הנאשם בנכדתו בתקופה דנן, אולם אין מדובר בשגרה יום-יומית, כפי שאפיינה מקרים קשים וחמורים אחרים שנדונו, ולו בשל העובדה האובייקטיבית, שזמינות הילדה בעבור הנאשם היתה תלויה בפעמים שבהם ביקרה בביתו או שנותרה ללון שם, במסגרת הסיוע שהושט לאימה, לאחר שעות הגן. לפיכך, ובשונה מפרשות קשות אחרות שנדונו, יש להניח, לטובת הנאשם, שאין מדובר במספר רב של אירועים.

יש מקום להתחשב בנסיבות האישיות שתוארו על-ידי ההגנה, וליתן משקל מסוים למצבו הבריאותי הלא-קל של הנאשם, אשר גם יכביד עליו בריצוי המאסר. כמו כן, מדובר בהרשעה ראשונה בעבירת מין, של הנאשם, שהוא כבן 54 לעת הזו. אין להתעלם גם מהתקופה הממושכת שבמהלכה היה הנאשם נתון בתנאים מגבילים, בעת התנהלות המשפט, ובכלל זה גם ב"מעצר בית" מלא, בנוסף לכ- 3 חודשים של מעצר ממש לאחר הגשת כתב האישום.

יש ממש, עם זאת, בטיעוני ב"כ המאשימה, שלפיהם בעבירות כגון אלה משקל הנסיבות האישיות, ואף הרפואיות, אינו מכריע, ויש לבכר שיקולי גמול והרתעה על פניהם. כיעורם של המעשים והשפל המוסרי שבגדרם הפך הנאשם להיות במקום סב אוהב ומגונן בעבור נכדתו בת ה- 5, למקור איום ולדמות פוגעת והרסנית, מחייבים תגובה ענישתית הולמת ומשדרת מסר.

לא נזקוף לחובתו של הנאשם את כפירתו הנמשכת בכל המיוחס לו, ואת עמידתו על ניהול הליך ההוכחות עד תום, כמו גם את נחרצותו, עד היום, שלא להכיר באחריותו למעשים ולהביע עליהם חרטה, אולם, ברי, שלא יוכל לזכות בהקלה הענישתית שממנה עשוי ליהנות מי שמקבל אחריות ומתחרט על מעשיו הרעים.

הכלל האוצל על קביעת העונש, בסופו של יום, ובשקלול כל הפרמטרים הרלוונטיים, הוא זה של הלימה, לפי הקבוע בסעיף 40ב של חוק העונשין, לאחר תיקון 113.

בהתחשב במכלול הנסיבות והשיקולים שפורטו לעיל, העונש ההולם את המעשה ואת העושה על-פי הנסיבות, יהא כדלקמן:

1. מאסר בפועל למשך 7.5 שנים.
 2. מאסר על תנאי של 12 חודש למשך 3 שנים מיום שחרורו של הנאשם, בגין כל עבירה מסוג פשע.
 3. הנאשם יפצה את המתלוננת פיצוי סמלי בסכום של 50,000 ₪.
- זכות ערעור בתוך 45 יום לבית המשפט העליון.
- ניתן היום, כז' ניסן תשע"ד, 27 אפריל 2014, במעמד הצדדים.